

ANA-BABA OLABİLMEK

Her Şey Değişiyor...

Ya biz?

Biz de değişime uyuyor muyuz?

Yoksa hala anamızın babamızın çağından kalma anlayışla mı ana babalık yapıyoruz?

*Sahip olduğumuz en değerli varlıklarımız,
çocuklarımız.*

- Çabamız ve endişemiz, onları en iyi biçimde yetiştirmek.

***Evet, fakat hangi kořullarda
çocuk yetiřtiriyoruz?***

- Bilgi çağındayız ve teknoloji hızla gelişiyor. Hayatın her alanında ve tabii ki iş kollarında, nitelikli insan gücüne ihtiyaç artıyor. Kadınlar, iş hayatında artık çok daha aktif yer almakta. Yaşadığımız hızlı toplumsal değişime paralel olarak, değer yargılarımız da değişiyor.
- Zararlı alışkanlıklara sahip kişilerin sayısıyla beraber, toplumumuzdaki suç işleme oranında da dikkat çekici bir artış söz konusu. Eğitim sistemimizde aksaklıklar mevcut..
- Anne baba olarak çocuklarımıza en iyi geleceği hazırlamaya çalışıyoruz. Genç kuşak, umutlar ve hayallerin yanında, gelecek kaygısı da taşıyor.

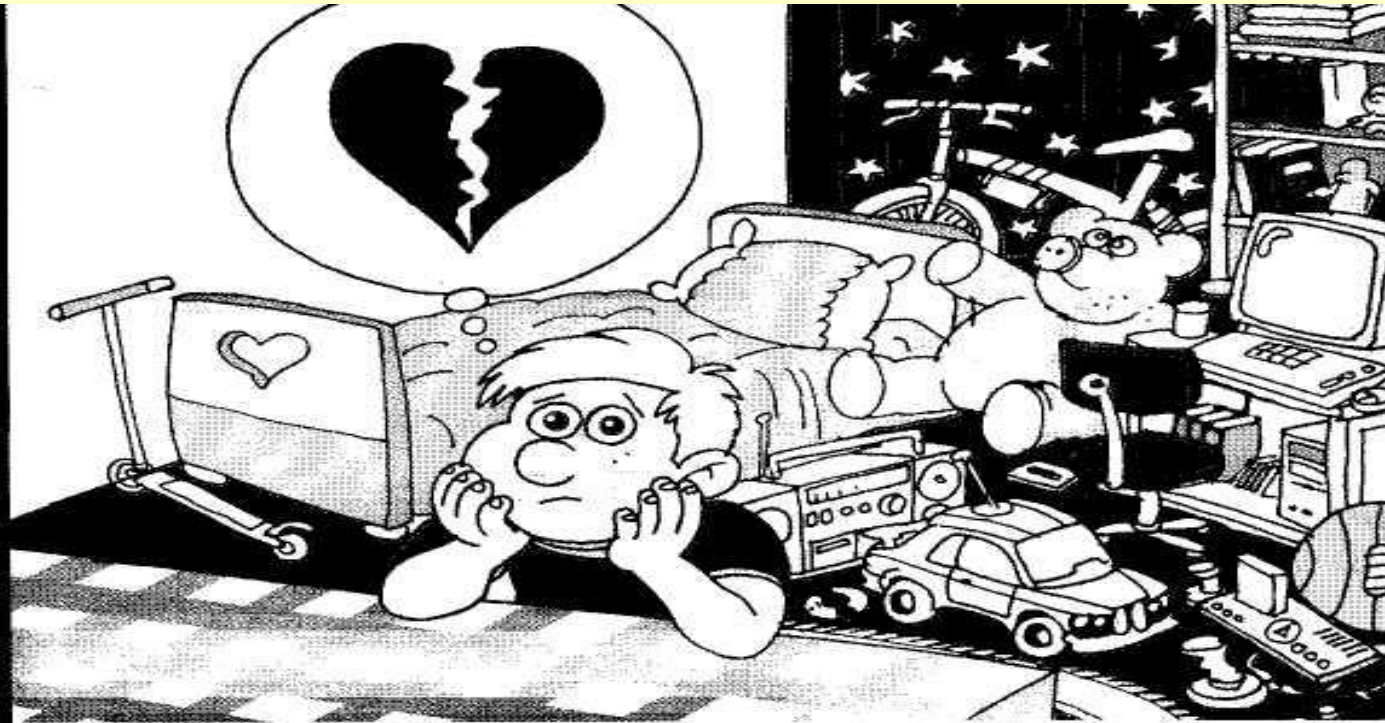

- Biz onlara, ne veriyoruz?

Sevgi! Peki ne şekilde?

- Aşırı sevgiden kaynaklanan ilgi, çocuğu boğar, bağımlı ve güvensiz bir kişilik yaratır. Çocuk, her türlü ihtiyacında ve karşılaştığı her sorunda çözüm kapısı olarak ailesini görür. Bu da, çocuğun özgüveninin ve sorumluluk duygusunun gelişmesini engeller.

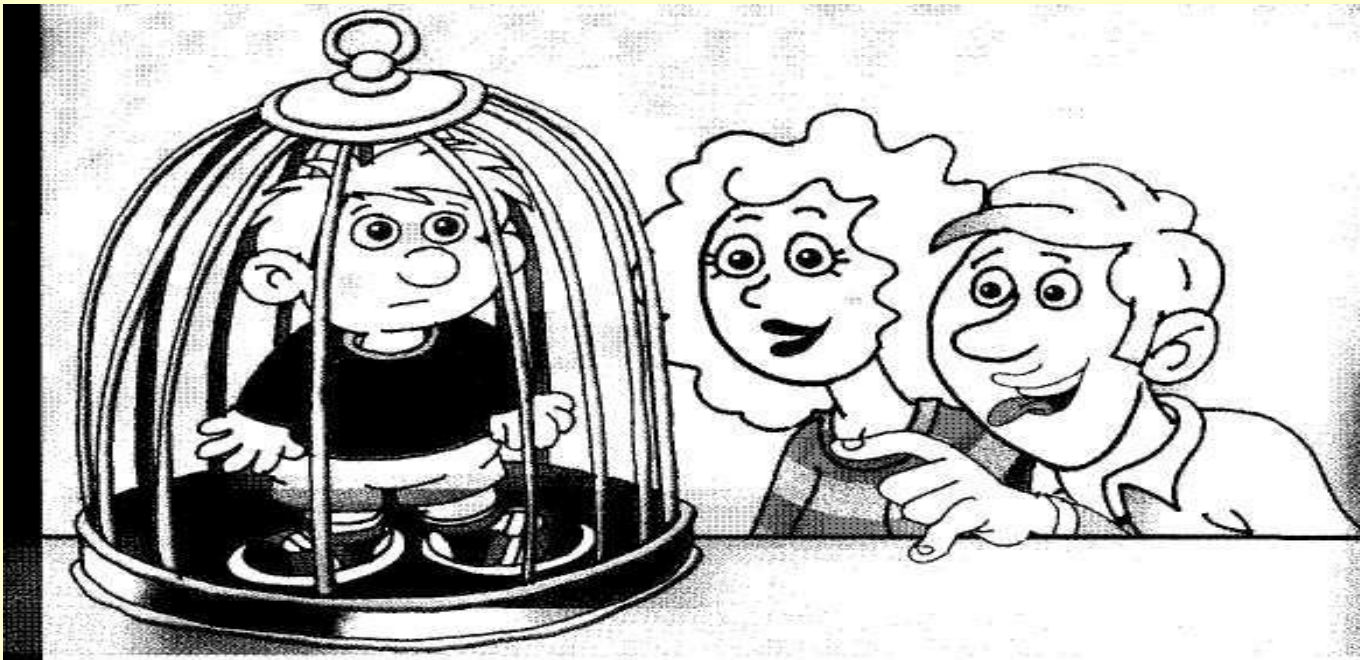
Sevgi, en önemli insani ihtiyaçtır.

- Sevginin davranışlara yeterli yansımaması, çocukta değersiz olduğu ve kabullenilmediği hissini uyandırır. Sıkı kurallar, sert koşullar ve fiziksel yaptırımlarla yetişen, kişiliği hiçe sayılan çocuk, kendi hayatını kontrol almakta zorlanır. Kibar, sessiz ve uslu, aynı zamanda, çekingen, güvensiz, küskün, aşırı hassas ve pasif bir kişilik oluşur.

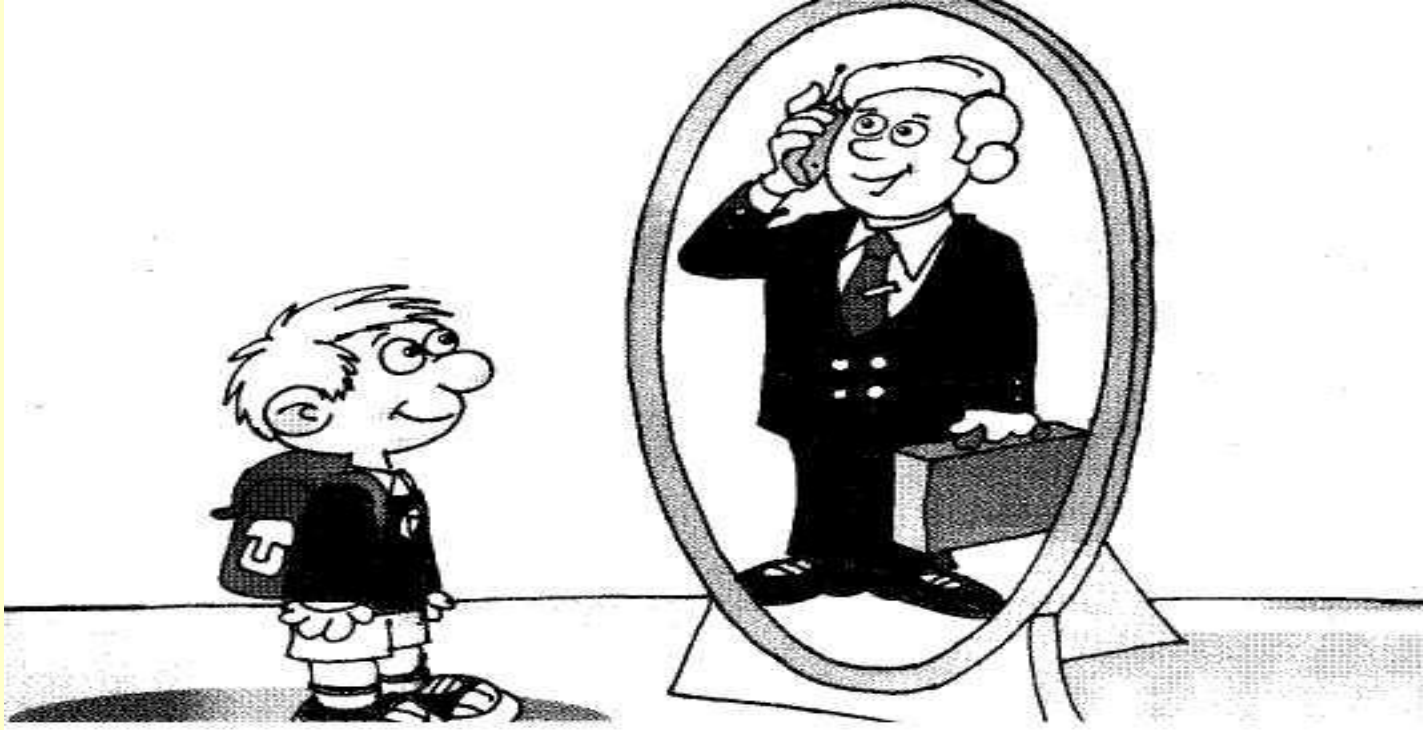
***Sevgi, hoşgörüdür;
fakat vurdumduymaz olmak,
boş vermek değildir.***

- "Hoş gör, boş ver" anlayışı, çocuğun olumsuz davranışlarının nedeninin anlaşılmasına ve düzeltilmesine engel olur. Bu tutumun etkin olduğu ortamda yetişen çocuk, sabırsızca ve düşüncesizce davranışlar sergiler
- Aşırı denetim çocuğu pasifleştirir; aşırı hoşgörü ise onu şımartır, olgunlaşmasını engeller.

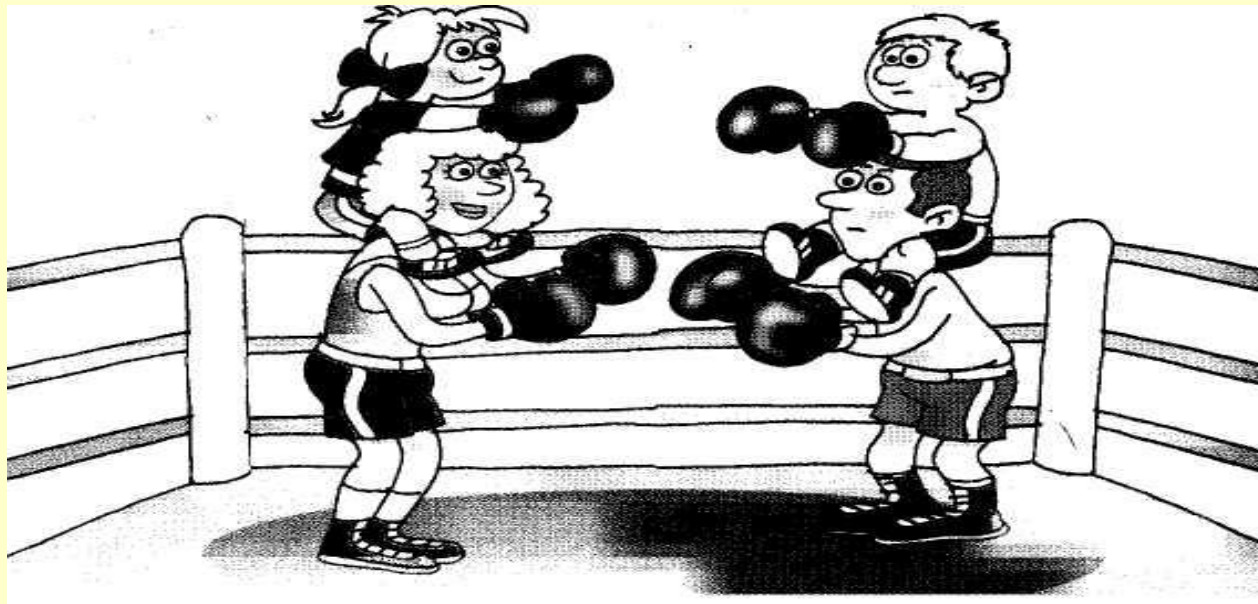
***Sevgi, sağlıklı bir iletişimle,
duygu ve düşüncelerin paylaşımıdır.***

- Aşırı verici ve koruyucu bir biçimde sunulan sevgiyle, bebek gibi bakılan çocuk, yaşının gerektirdiği ruhsal gelişimi gösteremeyerek, kendini ifade ve iletişim yeteneğinden yoksun kalacaktır.
- Diğer yandan, yetersiz sevgi ve sıkı disiplinle yetişen çocuk, saldırgan bir tutumla kendini kabul ettirmeye çalışacak ve iç dünyasını açıklamakta zorlanacaktır.

***En sağlıklı tutum;
yeterli sevgi, yeterli disiplin,
yeterli eğitim, yeterli hoşgörü.***

- Sonuç:
- Sağlıklı ve iyi insan,
- toplumsal bilince sahip bireyler,
- birbirini anlayan, mutlu insanlardan oluřan toplum.

Anne baba olarak gözden kaçırdıklarımız:

- Anne babanın, her hangi bir durumda birbiriyle tutarsız ve uyumsuz davranmaları, çocukları çelişmeye düşerek kişiliklerini olumsuz yönde etkiler.
- Anne babanın, çocukları paylaşarak veya bir olup çocukları karşılına alarak oluşturacağı kutuplaşmalar, aile içindeki huzur, güven ve barış ortamını zedeler, iletişim bozukluğunun, zıtlaşmanın ve huzursuzluğun etkin olmasına neden olur.
- Tüm fertlerin duygu ve düşüncelerinin, sevinç ve sıkıntılarının paylaşıldığı içten, açık ve demokratik aile ortamı, çocuğun mutluluğunun ve başarısının önkoşuludur.

İnsanların başarılı ya da başarısız olmalarını belirleyen temel etken, gördükleri ilgi biçimidir.

- "İçinden sevmek" diye bir sevgi türü yoktur. Dokunmadan, paylaşmadan, dinlemeden sevgi olmaz.
- "Önkoşullu sevgi", hep başkalarını memnun etmeye çalışırken kendini unutan, kendini fark etmeyen bir insan ortaya çıkarır.
- "Vurdumduymazlığı hoşgörü sanıp, sevgi ile karıştırmak", çocuğun davranışlarının sonuçlarını değerlendirmemesine sebep olur. Özgürlük ve sorumluluk bilincinin gelişmesini engeller.

- Çocuk hakkında ki tüm kararları "çocuğumu en iyi ben tanırım" anlayışıyla almak ve ondan sadece bu kararlara uymasını beklemek, mutsuz, kendi yetenek ve ilgisine uygun bir meslekte çalışmayan, bu nedenle kendiyile barışık olmayan bir insan yaratır.
- Bu çelişkinin yarattığı huzursuzluk, kişinin hayatının tüm yönlerine yansır.

**Çocuklar, söylediklerimizi değil,
yaptıklarımızı örnek alırlar.**

- "Sen benim dediğimi yap, yaptığımı yapma" anlayışı, çelişkili bir tutumdur. Sözlerimiz ve davranışlarımız birbiriyle uyumlu olmalı.
- Kimse kimseye hayatı öğretmez. Çocuğumuza hayatı, uygulamaya hazır bir reçete gibi sunamayız; ancak ona kendi yolunu belirleyebileceği bir harita verebiliriz.

- Yaşlıları ile gezmesi, sinema ve tiyatroya gitmesi, müzik dinlemesi gibi ilgilerine saygı gösterelim. Unutmayalım ki bunlar, çocuğun hayatı farklı yönleriyle tanınmasına ve kişiliğinin gelişmesine fırsat verecek aktivitelerdir.
- Çocuğumuzu anlamak, neyi neden yaptığını öğrenmek istiyorsak, onu yargılamadan tarafsız olarak dinleyelim. Böylece, gerçek duygularını ve sorunlarını öğrenmeye şansımız olur.

**Kaliteli sonuçlar;
kaliteli bireyler, kaliteli ekipler ve kaliteli
programlarla elde edilir.**

- Anne baba olarak görevimiz, çocuğun sadece maddi ihtiyaçlarını karşılamakla sınırlı değildir.
- Hayatın önemli bir sürecinde, okulu ve dershanesiyle işbirliğine önem vermeli, başarının hedeflendiği yolda ekibin bir parçası olmalıyız.

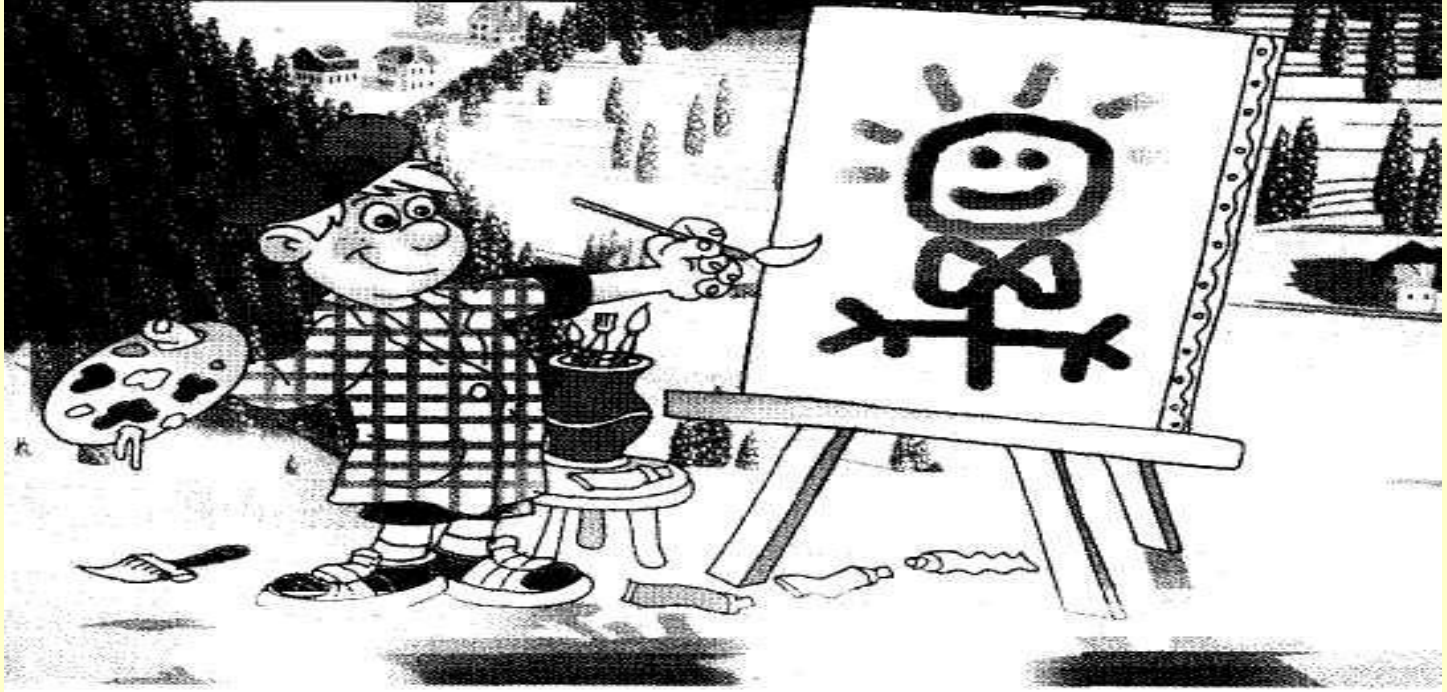

- Çocuğumuzu, ailenin diğer bireyleriyle aramızda olan çatışmalarda tanık veya yargıç olarak kullanırsak, onu sevdiği insanlar arasında seçim yapmaya zorlamış oluruz.
- Dolabını, çekmecelerini, defterlerini, ceplerini karıştırarak özel hayatına saygı göstermemek; bize olan güvenini azaltır, aramıza duvar örer.
- Çocuğumuzun mükemmel olmasını bekleyerek, onu başkalarıyla kıyaslamayalım.
- Onun farklı bir birey olduğunu kabul ederek, bizim için özel ve değerli olduğunu ona hissettirelim.

**Çözüm önerilerimiz:
iyi iletişim, doğru yaklaşım.**

- Çocuğunuza, "Sana güveniyorum, elinden geleni yapacağına inanıyorum" mesajını verin. Asla "Bu kafayla gidersen...", "Ben demedim mi..." diye başlayan sözler söylemeyin.
- Hayat sadece ders ve sınav üzerine kurulmamıştır.
- Çocuğunuzla bu konular dışında da sohbet ederek, duygu ve düşüncelerinizi birbirinizle paylaşın.

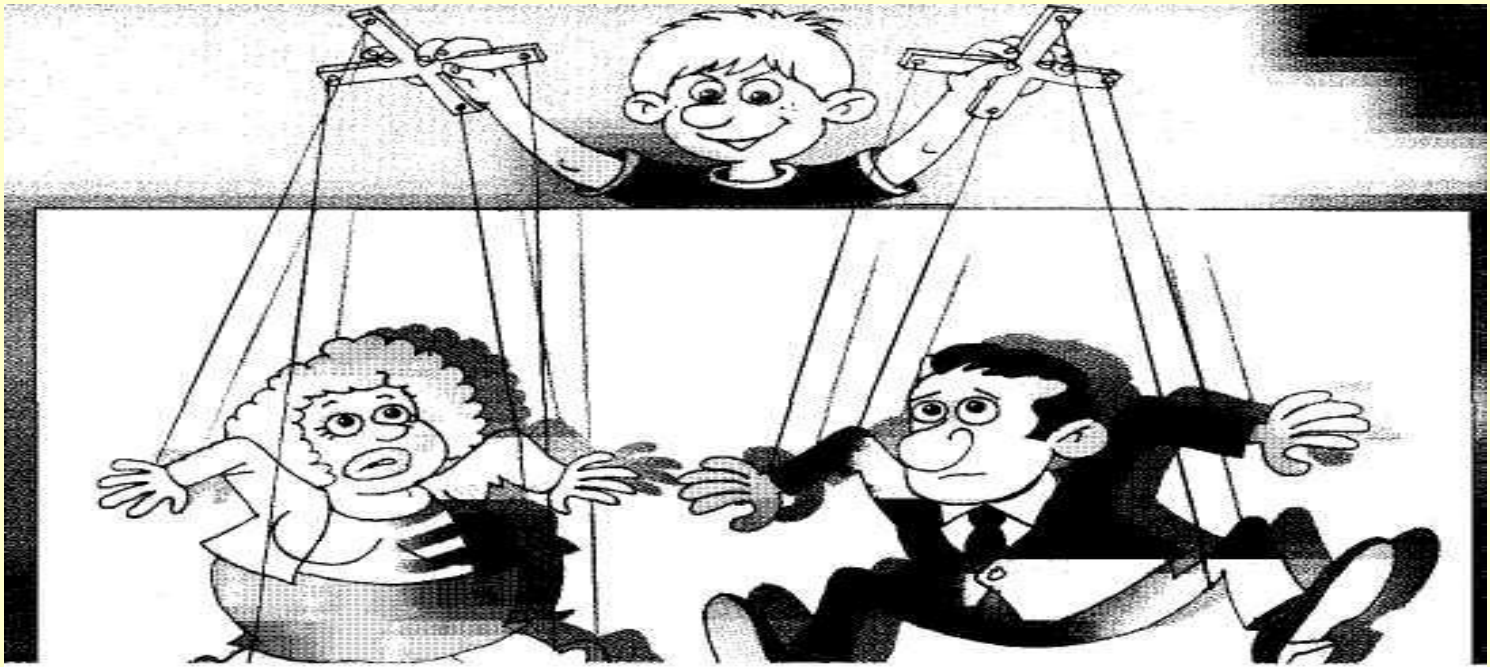
Çocuğumuza, bizim için başarısından çok, göstereceği çabanın ve başardığında yaşayacağı mutluluğun önemli olduğunu hissettirelim.

- Çocuğumuzu tanımaya, ilgi, yetenek ve değerlerini öğrenmeye çalışalım. Onun ilgi ve yetenekleri dışındaki alanlara zorlamayalım.
- Bir elma ağacından erik elde edemeyiz, daha kaliteli elma almaya çalışalım.

**Çocuğumuzun ihtiyacı olan,
koşulsuz sevgi ve destek.**

- Çok çalışması değil, düzenli çalışması konusunda telkinlerde bulunalım. Kendini programlamasına ve zamanını yönetmesine yardım edelim.
- Sevgi sözcüklerini çocuğumuza cömertçe kullanalım; sarılmayı, öpmeyi asla ihmal etmeyelim.
- Hiç bir zaman onu "sevgisizlik" le cezalandırmayalım. O, her şeye rağmen bizim çocuğumuzdur.

Amacımız, çocuklarımızın fiziksel ve ruhsal yönden sağlıklı yetişmesidir.

- Hoşgörülü ve demokratik ailelerde büyüyen çocuklar, çevreleriyle ilişkilerinde daha etkin, girişimci, kendini rahatlıkla ifade edebilen, özgüven sahibi insanlar olurlar.
- 'Sınavı ve başarılı olmayı, çocuğun "var olma nedeni" haline getirirsek, onun elini kolunu bağlamış, özgüvenini zedelemiş ve kaygılarını çoğaltmış oluruz.
- Unutmayalım ki, başarılı olmayı en çok O istiyor; ama belki de ne yapacağını bilemiyor.

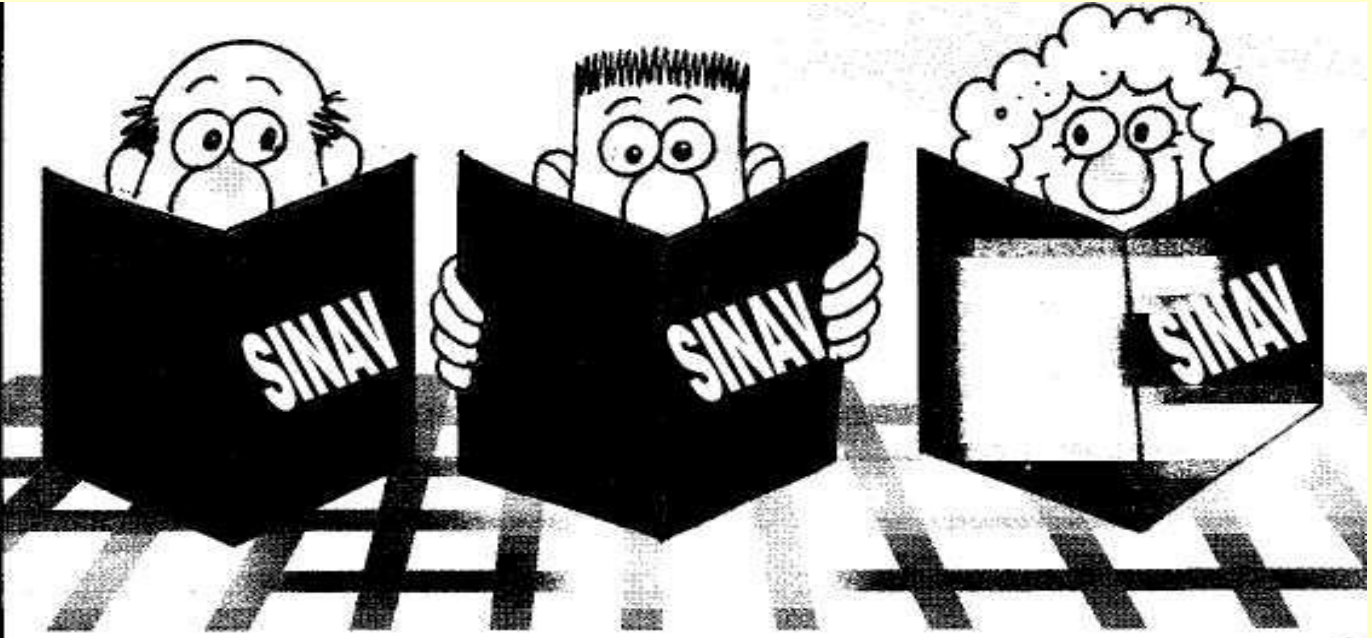

- Çocuğunuzu, her zaman sınav psikolojisi içinde başarıya programlanmış bir robot gibi görmeyin.
- Gençliğinin dinamizmi ve neşesini onunla paylaşın. Ona değerli olduğunu hissettirin.
- Çocuğunuzun danışmanı olun.

Çocuğunuzun başarı isteğini ve başarmak için sorumluluk alışını takdir edin.

- Sevgi, övgü ve takdir, insana değerli olduğu duygusu verir. Çocuğunuza, yalnızca sınav başarısı beklentisiyle değil, her koşulda ve hayatın her alanında ona güvenerek yardımcı olun.

***Gönüldeki yerler kazanılsın kazanılmasın;
çocuğumuzu kazanmak,
bütün diğer kazançlardan daha değerlidir.***

- Sınava hazırlık sürecini, bir amaç doğrultusunda ve belli bir kaygı çerçevesinde çocuğunuzla paylaşmanın fırsatı olarak görün.
- TEOG ve LYS de dahil, hiç bir sınavın hayatın sonu ya da hayatın kendisi olmadığını, hayatın tüm fırsat ve seçenekleriyle bir süreç olduğunu unutmayarak, çocuğunuza da aynı anlayışı kazandırmaya çalışalım.